

de Beløb, som den danske Stat med fuld og enstemmig Tilslutning fra samtlige Partier her i Rigsdagen i Aarenes Løb har anvendt til Ophjælpning og Udvikling af det sønderjydske Erhvervsliv. Jeg tror heller ikke, at den sønderjydske Befolkning deler de Anskuelse, som det ærede Medlem her har gjort sig til Talsmand for, og det ærede Medlem er da ogsaa paa virkningsfuld Maade blevet retledet af to af denne Befolknings Repræsentanter her i dette Ting.

Det ærede Medlem rettede et Par Henvendelser til mig i min Egenskab af Landbrugsminister, og jeg skal tillade mig at besvare disse Henvendelser. Først udtalte det ærede Medlem Ønske om, at Afvandringsarbejdet i Marsken ved Tønder maatte blive ordnet saaledes, at det blev Egnens Folk, der fortrinsvis fik Adgang til at udføre Arbejdet. Saa vidt mig bekendt, er det ogsaa netop Egnens Folk, der udfører Arbejdet, men for øvrigt er det Egnens Digelag, der leder Arbejdet, og jeg har vanskeligt ved at tænke mig, at Digelaget skulde forbigaa den stedlige Arbejdskraft undtagen naturligvis i Tilfælde, hvor særlige Grunde taler derfor.

Det ærede Medlem henstillede dernæst, at Staten købte Arealer til Plantning af et sammenhængende Læbælte paa Grænsen af de lettere Jorder og den mere frugtbare Østkystegn. Jeg skal hertil svare, at medens jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Læplantningsspørgsmaalet er af særdeles stor Vigtighed i de sønderjydske Landsdele, fordi det hidtil er blevet forsømt, tror jeg ikke, at det ærede Medlems Anvisning vil føre til noget heldigt Resultat. Det er ikke et enkelt Læbælte midt igennem Landsdelen, der trænges til, men det er mange Læplantninger, spredte over Midt- og Vest Sønderjylland, der udkræves, hvis Vindens Magt virkningsfuldt skal brydes, og jeg tror slet ikke paa, at denne Opgave kan løses som en Statsopgave; først naar Befolkningen selv faar Interesse for Plantningsarbejdet, først da lykkes det, det har vi Erfaringer nok for fra det øvrige Jylland. Derfor er det kun glædeligt, at der allerede er oprettet adskillige Plantningsforeninger i Sønderjylland, der i Samarbejde med Hedeselskabet søger at vække Interesse for Plantnings-sagen. Det er en Selvfølge, at Staten bør støtte dette Arbejde, men Befolkningen selv maa her gaa i Spidsen, ellers naas der intet.

Det ærede Medlem fremførte dernæst en Klage over den Behandling, de danske

Myndigheder havde udvist overfor en navngiven Fisker med Hensyn til denne Mands Vejforbindelse med Omverdenen. Jeg beklager at maatte sige, at den Fremstilling, det ærede Medlem gav af denne Sag, var saa langt borte fra Virkeligheden, som det vel er tænkeligt, og da Sagen nu er fremdraget her i Tinget, skal jeg tillade mig ganske kort at gøre Rede for, hvorledes Forholdet i Virkeligheden er.

Vejadgangen til den paagældende Mands Hus og andre Parceller i Nabolaget haves ad den offentlige Vej til Stranden og derfra ad Kronen paa Dæmningen hen til en Gruppe Fiskerhuse. Ved en Aastedsforretning, som Amtsrådet holdt i 1924, blev det vedtaget, at den paagældende Parcelejer enten selv skulde istandsætte Vejstykket paa Dæmningen eller ogsaa søge Overenskomst med Statsskovvæsenet om Benyttelse af et Vejspor gennem Statsskoven mod en aarlig Afgift. Den paagældende Mand nægtede imidlertid at følge Amtsrådets Anvisning for sit Vedkommende, han vilde ikke tage Del i Vejens Istandsættelse, og skønt han tidligere i 11 Aar, fra 1907 til 1918, havde haft Overenskomst med det tyske Forstvæsen om Benyttelse af Skovvejen mod en mindre aarlig Afgift, nægtede han ogsaa enhver Forhandling med det danske Skovvæsen om denne Overenskomsts Fornyelse.

Nu er Forholdet jo det, som ganske sikkert mange ærede Medlemmer vil vide, at det danske Statsskovvæsen hele Landet over, altsaa ogsaa i Sønderjylland, hvor der er Tale om privates Benyttelse af Vejspor i Skove, kræver afsluttet Overenskomst om Fastsættelse af et mindre aarligt Vederlag, ikke for Pengenes Skyld, men for derigennem at have fastslaaet, at Statsskovvæsenet ikke har nogen Forpligtelse med Hensyn til Vejdogifter i Fremtiden, en Fremgangsmaade, som altsaa ogsaa det tyske Forstvæsen benytter. Men den omtalte Mand, som i 11 Aar havde haft en saadan Overenskomst, nægtede nu at forhandle derom, og da Skovvæsenet saa sig nødsaget til at spørre Vejen med et Led, øvede Manden Gang paa Gang Vold mod Leddet og fortsatte for øvrigt dermed, skønt han har faaet Dom baade ved Underretten og Landsretten. Hvordan tror det ærede Medlem egentlig, at en saadan Mand, der tager sig selv til Rette, vilde være blevet behandlet i den tyske Tid? Og hvorledes ønsker egentlig det ærede Medlem, at de danske Myndigheder og Skovvæsenet skal bære sig ad overfor en saadan Mand, som tilsidesætter Amts-